

РЕШЕНИЕ

№ 5854

гр. София, 09.10.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 61 състав,
в публично заседание на 21.09.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Маргарита Немска

при участието на секретаря Кристина Петрова, като разгледа дело номер **6192** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс във връзка със Закона за движение по пътищата /ЗДвП/.

Образувано е по жалба от Е. О. Д., ЕГН [ЕГН], с адрес – [населено място], [улица], ет.4, ап.10 чрез адв. И. И. Й. – Т. със съдебен адрес – [населено място], [улица], ет. 3, ат.4 срещу Решение № 4332р-41389/20.06.2023 г. на Началник Отдел „Пътна полиция“ - СДВР, с което е отказано да бъде издадено свидетелство за управление на МПС на Е. О. Д. по подадено заявление с рег. № 12381/12.04.2023г.

В жалбата са изложени доводи за незаконосъобразност на оспорения административен акт. Жалбоподателят изтъква, че Е. Д. е гражданин на България, няма установено пребиваване в друга членка на ЕС. Позовава се на чл. 151 от ЗДвП. Счита за неотнормено релевираното от административният орган обстоятелство, че Е. Д. не работи по трудов договор в България за правото ѝ да получи свидетелство за управление на МПС, както и че противозаконно е лишена от правото да шофира, след като отговаря на всички законови условия.

В съдебно заседание, жалбоподателката не се явява и не се представлява.

Ответникът - Началникът на Отдел „Пътна полиция“ - СДВР не се представлява и не изразява становище по жалбата.

Софийска градска прокуратура, редовно уведомена, не изпраща представител и не изразява становище.

Административен Съд С. - град, III отделение, 61 състав, след като взе предвид

наведените в жалбата доводи, изразените становища на процесуалния представител на ответника по оспорването и се запозна с приетите по делото писмени доказателства, намира за установено от фактическа и правна страна, следното:

Със заявление-декларация /л. 18/ Е. Д. е сезирала Началника на отдел „Пътна полиция“ при СДВР, с която моли да и бъде подменено притежаваното от нея чуждестранното национално СУМПС от Р. федерация с № [ЕГН], изд. На 19.12.2017 г., валидно до 19.12.2027 г. за категории В, В1. Към заявлението-декларация е приложена още Декларация от 12.04.2023 във връзка с чл. 151, ал. 5 и ал. 7 от ЗДвП, Удостоверение за здравословното състояние на водач/кандидат за придобиване на правоспособност за управление на МПС и Удостоверение за придобита образователно-квалификационна степен /л. 16/; Декларация за идентичност на лице с различни имена /л. 19/ и пълномощно на лицето, чрез което посочените документи са попълнени /л. 20/.

На 25.04.2023 г. Е. О. Д., ЕГН: [ЕГН] е подала заявление с вх. № 12381/12.04.2023 г. за издаване на свидетелство за управление на моторно превозно средство (подмяна замяна за еквивалентно руско СУМПС) пред служител 02 група „Отчет водачи на моторни превозни средства“, 03 сектор „Административно обслужване“ към отдел “Пътна полиция” при СДВР. Заявлението е подадено от упълномощено лице Е. Д. Н., което е попълнило и декларация съгласно чл. 151, ал. 5 от ЗДвП и чл. 13, ал. 1, т. 6 от Наредба № 1-157 от 1 от 2002 г. за условията и реда за издаване на свидетелство за управление на моторни средства, отчета на водачите и тяхната дисциплина на МВР, в която собствено ръчно е записала в декларация по образец № 3, към чл. 63, ал. 4 от Инструкция 117/2010 г., че обичайното пребиваване на Е. О. Д. е на територията на Република България с посочен адрес [населено място], [улица], № 62, ет. 10.

С Решение № 4332р-41389/20.06.2023 г. на Началник Отдел „Пътна полиция“ – СДВР, Началник на отдел „Пътна полиция“ – комисар Н. К. е отказано издаване на свидетелство за управление на моторно превозно средство. В мотивите си административният орган е посочил, че по отношение на Е. Д. не е установено, че отговаря на изискванията за обичайно пребиваване на територията на Република България по смисъла на член 7, т. 1 от Директива 2006/126/ЕС от 20 декември 2006 година относно свидетелства за управление на превозни средства, доколкото такава установеност се изисква съгласно разпоредбата на чл. 151, ал. 5 от ЗДвП. Посочено е, че при извършена справка за периода от 12.04.2022 г. до 12.04.2023 г. Е. О. Д. е пребивавала на територията на Република България сумарно 20 дни, което не отговаря на изискването лицето да пребивава повече от 185 дни в Република България, както и че не се установява наличието на трудови връзки на територията на страната.

В хода на съдебното производство е приета административната преписка, допълнително са приети представени от оспорващия писмени доказателства с молба от 18.07.2023 г.

При така установената фактическа обстановка, съдът прави следните правни изводи: Жалбата е процесуално допустима като подадена в преклузивния 14-дневен срок, от активно легитимирано лице имащо правен интерес от оспорването, срещу административен акт подлежащ на оспорване по съдебен ред. Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Съгласно разпоредбата на чл. 159, ал. 1, т. 1 от ЗДвП, Министерът на вътрешните работи определя условията и реда за издаване на свидетелство за управление на моторно превозно средство. В изпълнение на тази законова делегация е приета

Наредба № I-157/ 01.10.2002 г. за условията и реда за издаване на свидетелство за управление на моторни превозни средства, отчета на водачите и тяхната дисциплина. В чл. 4, ал. 1 от посочената Наредба е предвидено, че свидетелство за управление на МПС се издава от звената „Пътна полиция“ при Столична дирекция на вътрешните работи и областните дирекции на МВР, според постоянния адрес на лицето. В контекста на тази нормативна регламентация следва извода, че Началникът на сектор "Пътна полиция" към съответната ОД на МВР се явява материално компетентния орган да постановява волеизявление за издаване, респ. отказ за издаване на СУМПС. С оглед на което оспореното Решение се явява издадено от материално и териториално компетентния административен орган - Началник отдел "Пътна полиция" –СДВР.

Обжалваното решение е издадено в писмена форма и съдържа всички изискуеми реквизити съгласно чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК. Обосновано е с фактите и обстоятелствата, възприети от административния орган като релевантни за постановения отказ издаване на свидетелство за управление на МПС на жалбоподателя.

Оспореният административен акт е постановен и при неправилно приложение на материалния закон.

На първо място, видно от приложената по делото заявление-декларация /л. 18/ на Е. Д., административният орган е сезиран с искане за подмяна на притежавано от Е. О. Д. руско свидетелство за управление на МПС с българско СУМПС, така е посочено и в процесния административен акт, а именно, че в случая е подадено „заявление за издаване на свидетелство за управление на моторно превозно средство (подмяна замяна на еквивалентно руско СУМПС)“.

За да постанови процесното решение, Началникът на отдел „Пътна полиция“ се е позовал на разпоредбата на чл. 151, ал. 5 от ЗДвП, транспонирана от член 7, т. 1, б. „б“ от Директива 2006/126/ЕС, като е приел, че Е. Д. не отговаря на изискванията за обичайно пребиваване на територията на Република България, което в настоящия казус е ирелевантно, доколкото органът е сезиран за подмяна на чуждо свидетелство с българско.

По делото не е спорно, че Е. Д. е български гражданин и притежава чуждестранно национално свидетелство за управление на МПС, издадено от държава, която не е член на Европейския съюз – Р. Федерация. По силата на чл. 162, ал. 4 от ЗДвП чуждестранно национално свидетелство за управление на моторно превозно средство на български гражданин или чужденец, издадено от държава, която не е член на Европейския съюз, или от друга държава - страна по Споразумението за Европейското икономическо пространство, или от Конфедерация Швейцария, се заменя с българско свидетелство за управление без полагане на изпит, ако държавата, в която е издадено, е договаряща страна по Конвенцията за движението по пътищата и свидетелството отговаря на изискванията на Приложение № 6 към Конвенцията. Заложено законово изискване се съдържа и в чл. 17, ал. 1, т. 1 от Наредба № I-157/01.10.2002 г., ред. ДВ, бр. 52 от 2017 г. Според ал. 2 на чл. 17 подмяната на свидетелството по ал. 1 се извършва въз основа на представеното чуждестранно свидетелство и документите по чл. 13, ал. 1, т. 1, 3, 4, 6 и 7 от Наредбата. В т. 6 е предвидено прилагането на декларация, че обичайното пребиваване на лицето не е в друга държава членка на ЕС и че не притежава друго валидно свидетелство, издадено от друга държава членка.

При тези констатации от фактическа и правна страна настоящият съдебен състав

приема, че оспореният акт е издаден при съществено нарушение на административнопроизводствените правила и в противоречие с материалноправните разпоредби. Издателят на акта не е извършил проверка на релевантните за спора факти и е достигнал до неправилен правен извод. Органът не е извършил проверка на изискванията на чл. 162, ал. 4 от ЗДвП. обстоятелството дали лицето е с установено обичайно пребиваване на територията на страната, основание послужило за издаване на процесното решение, е ирелевантно в конкретния казус, доколкото за Д. няма спор, че притежава българско гражданство. В този смисъл е и практиката на ВАС - Решение № 2264 от 10.03.2022 г. по административно дело № 9516/2021 Г., VII отд. на ВАС. Същевременно, от нито една разпоредба от Директива 2006/126/ЕО, а и от цялостния ѝ прочит и анализ, не може да се направи извод, че следва да бъде отказана подмяна на свидетелство за управление на МПС, издадено от трета за съюза страна на гражданин ЕС, ако притежателят му не е пребивавал повече от 185 дни на територията на държава-членка на ЕС.

Е. Д. е сезирала органа за подмяна на чуждестранно валидно СУМПС, което не е издадено в друга държава членка на ЕС. При тези факти административният орган е следвало да провери дали са изпълнени изискванията на 162, ал. 4 от ЗДвП, респективно чл. 17, ал. 1, т. 1, вр. с ал. 2 от Наредбата, доколкото заявителът е български гражданин, притежаващ валидно СУМПС, издадено в трета държава, което в случая не е сторено. От друга страна тук следва да бъде отбелязано, че по силата на член 11, § 6 от Директивата, когато държава-членка извърши подмяна на свидетелство за управление на превозно средство, издадено от трета страна т.е. от страна, която не е член на ЕС, (с каквото искане е сезиран органа в настоящия казус) със свидетелство за управление на превозно средство по образец на Общността, тази смяна се вписва в последното, както и при всички последващи подновявания и подмени. В същия параграф е регламентирано, че ако притежателят на такова свидетелство прехвърли обичайно си пребиваване в друга държава-членка, последната не е длъжна да прилага принципа на взаимно признаване, постановен в член 2, според който свидетелствата за управление, издадени от държавите-членки, се признават взаимно.

С оглед изложеното, като не е извършил проверка на релевантните факти и обстоятелства по подаденото от Д. заявление и е издал отказа в противоречие с материалноправните разпоредби, началникът на сектор „Пътна полиция“ при СДВР е издал незаконосъобразен акт, който следва да бъде отменен, а преписката да бъде върната на органа за ново произнасяне по подаденото заявление.

Жалбоподателят не претендира разноски, поради което съдът не дължи произнасяне.

Водим от горните мотиви и на основание чл. 172, ал. 2, предложение второ от АПК, Административен съд – София град – 61 състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение № 4332р-41389/20.06.2023 г. на Началник Отдел „Пътна полиция“ - СДВР, с което е отказано да бъде издадено свидетелство за управление на МПС на Е. О. Д. по подадено заявление с рег. № 12381/12.04.2023г.

ВРЪЩА преписката на административния орган за ново произнасяне съобразно дадените от съда задължителни указания по тълкуването и прилагането на закона.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14 дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: